

Drie Generaties en Ik

Drie Generaties en Ik

HILDE BEETS

Wat vind je van dit boek? Vertel het mij.

hilde.beets@telenet.be
www.crea-dreams.be

Auteur: Hilde Beets
Omslag en layout: Fons Cluyts

ISBN: 9789402193718

© Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

1. VOORWOORD

‘*Drie Generaties en Ik*’ is gebaseerd op het cateringbedrijf dat mijn echtgenoot Fons méér dan 20 jaar geleden opgericht heeft. Mijn functie in deze boeiende zaak bestaat uit het bezorgen van bereide maaltijden aan huis. Ons cliënteel bestaat vooral uit senioren.

Ondertussen zijn we reeds actief bij de tweede generatie klanten. Toen wij met deze leuke onderneming gestart zijn, was ik 40 jaar oud. Mijn klanten waren toen qua leeftijd vergelijkbaar met mijn ‘grootouders’ en ik met hun ‘kleindochter’.

Ik had geen oma en opa meer sinds ik 17 jaar oud was en sommige klanten vulden dat gemis aan.

Anderzijds was het vaak zo dat sommigen géén kleinkinderen, of weinig contact met ze hadden. Daarvoor kwam ik dan in de plaats.

Ik leerde omgaan met deze generatie en leerde hun leefwereld kennen. Onze contacten waren telkens kort van duur maar bouwden elkaar stilaan op.

Vijftien jaar later, toen ik 55 jaar werd, waren er al verschillende mensen overleden of verhuisd naar een assistentiewoning of een

rusthuis. De generatie klanten schoof op en de huidige heeft nu de leeftijd van mijn ouders: de 80-plussers. Men beschouwt mij als een ‘kind aan huis’.

Ik heb begrip voor de leefwereld van ouderen, maar kan mij ook inleven in de gevoelens van hun kinderen.

Ik heb in al die jaren leren afscheid nemen van mensen en werd zelf geconfronteerd met het overlijden van mijn papa, van wie ik enorm hield, en die ik verloor op 84-jarige leeftijd. Mijn mama leeft nog en nadert stilaan de leeftijd van 90 jaar.

Ik heb alle begrip voor mijn leeftijdsgenoten van nú die, net zoals ik, gesandwicht zijn tussen enerzijds de bovenzijde, zoals mijn moeder van 85-plus en de onderzijde: onze kinderen en kleinkinderen, met mezelf er pal middenin.

Ondertussen zijn we ongeveer 8 jaar verder. Als 60-plusser kan ik mezelf ook niet meer bij de jongeren rekenen. Alles schuift door ... de tijd vliegt.

Dankzij mijn ervaring met de verschillende generaties heb ik begrip voor die na mij komen: ons nageslacht.

Ik heb veel wijsheid geput uit mijn levenservaring met alle soorten leeftijden.

Dat ik binnen afzienbare tijd zelf aan de beurt ben, heeft mij al enkele jaren aan het nadenken gezet.

Door de dagelijkse verhalen en de vele anekdotes die in mijn geheugen gegrift staan en die ik hier neerpen, wens ik een boodschap door te geven.

Ik wil iedereen bewust maken van het oneindige gamma van gemengde gevoelens die er sijpelen tussen de verschillende generaties.

Ik wens ook graag de tips en wijsheden door te geven die ikzelf onbewust cadeau gekregen heb van mijn klanten.

Men zegt: ‘De geschiedenis herhaalt zich’.

Ik ben blij de achtergrond van een stuk geschiedenis begrepen te hebben.

En het spreekwoord ‘Men oogst wat men gezaaid heeft’ is absoluut correct.

Dit heb ik in mijn beroep meermaals bewezen gezien: wie liefdevol, begripvol en geïnteresseerd omgaat met kinderen en kleinkinderen, zal er de vruchten van plukken.

Ik wens iedereen veel plezier met mijn boek en hoop dat ik de lezer iets kan bijbrengen.

INHOUD

1. Voorwoord	5
2. Wat omvat mijn beroep?	11
3. Alle aspecten van dementie en vergetelheid	14
4. Het belang van communicatie tussen de generaties	39
5. Benarde situaties	48
6. Grappige belevenissen	67
7. Verdriet bij verlies en dood	76
8. Wanneer thuis blijven wonen moeilijk wordt	92
9. Huisdieren	127
10. Partnergeweld	137
11. Verwaarlozing	145

12. Nieuwe relaties	156
13. Verpleging en werkdruk	161
14. Cadeautips	168
15. Levenservaring en tips van mijn senioren	169
16. Slotwoord	184
17. Dankwoord	185

2. WAT OMVAT MIJN BEROEP?

Eerst en vooral wens ik je een idee te geven over wat een maaltijdbezorger als ik zo allemaal doet.

Velen denken dat het beperkt blijft tot het aanbellen bij de klant ... het afgeven van de maaltijd ... even over het weer praten en dan verder naar de volgende op de lijst.

Gelukkig klopt dit niet met de werkelijkheid. Wat zou ik dat saai en eenzijdig vinden!

Laat mij beginnen bij het begin. Het grootste gedeelte van het werk gebeurt uiteraard in de keuken. Die taak laat ik over aan mijn medewerkers. Zij zorgen voor gezonde, gevarieerde maaltijden, die professioneel bereid en gepresenteerd worden. Er wordt in de mate van het mogelijke rekening gehouden met ideeën en voorstellen van de klanten. Elke dag is er keuze tussen drie verschillende menu's zodat niemand iets hoeft te eten dat hij of zij niet lust.

Ons bedrijf werkt met gemotiveerd personeel. De samenwerking tussen de keuken en de maaltijdbezorgers dient optimaal te zijn om een zo goed mogelijke service te kunnen bieden aan de mensen die ons daarvoor betalen.

Als iedereen zich op de werkvloer gewaardeerd voelt, straalt er positieve energie binnen het bedrijf en ontstaat er een creatieve en aangename sfeer. Het is een voordeel voor de klanten dat we steeds dezelfde vertrouwenspersoon bij hen langs sturen.

Wij ondervinden dat zij dat enorm waarderen. Bejaarden zijn meestal zeer wantrouwig, maar vanaf het ogenblik dat het ijs gebroken is, groeit er een wederzijdse leuke band.

Beetje bij beetje vertellen zij over zichzelf, de kinderen en kleinkinderen, hun gezondheid en zelfs over hun persoonlijke belevenissen en problemen.

Omgekeerd, raken zij ook geïnteresseerd in mijn leven en mijn gezin.

Ik weet perfect van elke klant waar hij/zij momenteel mee bezig is. Vertrouwen moet ik uiteraard zélf verdienen en dat vraagt tijd en energie.

Een zieke die angstig is voor een medisch onderzoek zal ik altijd nadien naar het resultaat vragen.

Een man die net overgrootouder geworden is ... daar leef ik met mee.

Een vrouw die in het ziekenhuis terecht komt, steun ik met een kaartje.

Iemand die droevig is bij het overlijden van zijn of haar partner probeer ik troost te bieden.

Bij het bezorgen van de maaltijd ben ik een luisterend oor voor degenen die er nood aan hebben. Ik kan wegens tijdsgebrek niet elke dag aan iedereen aandacht besteden aangezien ik dan het eten niet tijdig bedeed krijg. Ik verdeel mijn aandacht over

verschillende dagen en geef de ene dag meer tijd aan de ene, en de volgende dag meer aan de andere. Mijn klanten begrijpen dat. Door hen reeds veel jaren als trouwe klant te kennen en telkens een klein beetje deel uit te maken van hun vele verhalen, geraken we onbewust aan elkaar gehecht.

Mijn boek is gebaseerd op waar gebeurde anekdotes en verhalen. Om reden van privacy heb ik echter de namen van de personages gewijzigd.

3. ALLE ASPECTEN VAN DEMENTIE EN VERGETELHEID

Door de jaren heen heb ik geleerd hoe ik met dementie best kan omgaan.

Ik werd op 40-jarige leeftijd voor het eerst geconfronteerd met klanten die aan de ziekte lijden.

Ik zag hen door de verschillende fasen spartelen en wilde mijn steentje bijdragen om hen toch mooie momenten te kunnen bezorgen tijdens mijn kort bezoek.

Ik wou de achtergrond ervan beter kennen om te weten op welke manier ik er best kon mee omgaan.

Via voordrachten van het ziekenfonds en via gespecialiseerde lectuur heb ik mij een weg gebaand doorheen deze materie.

In mijn méér dan 20 jaren loopbaan heb ik veel klanten leren kennen die met dementie te maken kregen. Ik wil in dit boek enkele verhalen met jullie delen.

Jules en Sidonie, een echtpaar dat ik al een vijftal jaren kende vanuit mijn beroep, was een koppel uit de duizend. Zij hadden een prima relatie, toffe kinderen en een leuk stel kleinkinderen. Stilaan ging het echter met de gezondheid van Jules achteruit en werd hij hulpbehoevend. Alleen thuisblijven was uitgesloten. Sidonie moest bijgevolg constant bij hem in de buurt blijven.

Hij herkende mij nog wel en behalve dat ik het vlees inmiddels liet malen zodat hij het gemakkelijker kon slikken, was er tussen hem en mij niet veel veranderd. Hij associeerde mij met het prettig gevoel van ‘eten’ maar een gesprek voeren, lukte helaas niet meer.

Toch bleef het voor mij aangenaam om bij hen te komen omdat ik ondervond dat het hen blij maakte.

Op een dag, toen ik onderweg was naar hun woning, ontmoette ik Jules plots alleen op straat. Ik wist meteen dat dit niet normaal was.

Toen ik stopte, bleek dat hij totaal verward was. Ik benaderde hem heel voorzichtig en begon een kleine conversatie.

Die ging als volgt:

‘Dag Jules. Je bent al vroeg op wandel. Waar ga je naartoe met dit regenweer?’

Jules: ‘Ik ga naar de visvijver.’ (Ik wist dat er geen visvijver in de buurt was).

Ik: ‘En wat ga je daar doen?’

Jules: ‘Vissen ... onze va is daar en ik had gezegd dat ik ook zou komen.’

Jules heeft uiteraard geen vader meer: hij is zelf al 86 jaar.

Ik begreep zijn redenering in functie van zijn ziekte en antwoordde: ‘Maar ik heb uw vader gezien en het vissen is uitgesteld omdat het regent. Hij is terug naar huis. Stap maar in mijn auto en dan rijden we samen naar Sidonie.’

Ik was blij dat hij zonder probleem inderdaad in mijn wagen stapte en dat ik Sidonie kon verlossen uit haar ongerustheid over zijn plotse verdwijning. Ik vertelde haar in zijn bijzijn over het vissen en het feit dat het uitgesteld werd omwille van het slechte weer. Zo kon Sidonie de achtergrond begrijpen zonder Jules rechtstreeks te confronteren met hetgeen hij ‘gedaan’ had. Zo diende hij haar geen verdere uitleg meer te geven.

Mijn eerste les, nl. dat men in een benarde situatie met een dementerende, er soms best aan doet om zich in de situatie van deze persoon in te leven en ‘mee te spelen’, had ik met succes toegepast.

Het voorval met Emma zal ik nooit vergeten. Ik had haar leren kennen toen ze nog een actieve huisvrouw was. Haar dochter zat ooit bij mij op school.

Zij vormde samen met haar echtgenoot een gelukkig koppel maar stilaan ging haar geestelijke toestand achteruit. De ene dag leek

er niets aan de hand te zijn en de andere dag was zij plotseling verward. En toen kwam onvermijdelijk het moment om de buitendeur op slot te doen, gewoon voor haar eigen veiligheid. Dit is een zeer harde, confronterende situatie voor een familie maar er is meestal geen andere keuze.

Op een morgen kwam ik bij hun woning aan en merkte ik dat er paniek heerste. Er was politie ter plaatse ... de echtgenoot leek wanhopig ... en aan omstaande burens ontbrak het niet. Emma was verdwenen en haar man had dit pas ontdekt toen hij 's morgens wakker werd. Hij had er geen idee van hoelang zij al weg was. Een politieman controleerde het hele huis, inclusief de kelder en de zolder. Zelfs diepvries en waterput werden gecheckt, maar tevergeefs.

Ikzelf was er zeker van dat, als zij het huis zou verlaten hebben, de rollator niet meer op de gebruikelijke standplaats zou staan. Wij gingen kijken en hij was inderdaad verdwenen.

Nu konden we er dus zeker van zijn dat Emma ergens aan het rondlopen was. Ik kwam er dagelijks en wist dat zij rond dat uur normaal nog in haar slaapkamer zou rondlopen. Ook dat werd onmiddellijk nagekeken en Emma's kleren lagen inderdaad nog op de stoel, naast haar bed.

Zij was dus in nachtkleding vertrokken.

De zoekactie werd gestart en nadat ik mijn gsm-nummer aan de politie had gegeven voor eventuele verdere informatie, mocht ik vertrekken en mijn ronde verderzetten.

De hele voormiddag was stresserend omdat ik dit voorval niet uit mijn hoofd kon zetten. Geloof me: het was niet gemakkelijk om

ontspannen en vrolijk over te komen op het volgende adres. Maar toch moest het zo.

Een klein uur later kwam het bevrijdende telefoontje van de politie dat Emma gelukkig gevonden was: op het kerkhof, bij het graf van haar moeder, die reeds tientallen jaren overleden was.

Ik vond het haast onbegrijpelijk dat een vrouw van 85 jaar, die slecht te been en dementerend was, in staat kon zijn om met een rollator ongeveer 2 km ver te stappen. Ongelooflijk dat zij én de weg naar het kerkhof gevonden had, én bij het juiste graf stond.

Dementie en Alzheimer: het blijven voor mij zeer mysterieuze aandoeningen.

Wat veel voorkomt, is dat dementerenden die zich reeds in een vergevorderde fase bevinden, de remmen totaal losgooien.

Sommigen hebben bijvoorbeeld de neiging om naakt in huis rond te lopen. Zij voelen zich totaal niet gegeneerd.

Anderen lopen soms enkel in een pamber rond. Hoe verpleging en familie hun best ook doen: bij sommigen lukt het echt niet om hen een hele dag aangekleed te houden. Anderzijds gebeurt ook het tegenovergestelde en beginnen sommigen overdreven de nadruk te leggen op fiere netheid. Melanie is zo iemand. Zij woont nog thuis, samen met haar man. Zij kleedt zich altijd heel

mooi en felgekleurd. Zij draagt alle dagen juwelen en de knalrode lippenstift maakt van haar een echte dame.

Telkens wanneer ik bij haar kom, staat zij buiten aan de voordeur, met een mooie handtas aan haar arm. Die heeft ze in alle modellen en kleuren.

De vraag om bij mij te mogen instappen en meerijden is gelukkig nog nooit gekomen. Wat wel duidelijk is, is dat zij op iemand staat te wachten om opgehaald te worden.

Tijdens een gesprek met haar man werd opgehelderd waarom zij dit deed. Alle dagen, namelijk toen zij nog op het ministerie werkte, werd zij 's morgens door een collega opgehaald en 's avonds thuis terug afgezet.

Meermaals per dag gaat zij nog altijd buiten wachten. Zij ziet er gelukkig uit in haar oude leefwereld en ze gaat nooit verder weg dan tot aan de voordeur.

Zo zie je maar: het leek mij allemaal zo vreemd, maar zodra je vaak de achtergrond en het 'vorige' leven van een dementerende kent, kan je zijn/haar gedragingen beter begrijpen.
